

Послання Високопреосвященнішого Полікарпа, митрополита-адміністратора Святої Православної Української Церкви до всього духовенства і вірних

З ласки Божої смиренний Полікарп, митрополит-адміністратор

Любі діти!

Сстерезіться, щоб вас не обступила* (Лк. XI 8). Нехай ніхто не обманяє вас пустими словами, бо за це прихотять гнів Божий на сім'я протиправників, отже не будьте співниками їх* (Ефес. V, 6-7).

Не раз вже звертався я до вас, улюблені мої діти, в час страшної боротьби на українських землях, що триває вже близько два роки. Нині, коли ця боротьба двох світів — християнсько-європейського, з одного боку, і німецького народом жидівсько-комуністичного, з другого — оповував Рєсію і увійшов в союз з міжнародними капіталістами, — вступила, як всі навика поканують, у рішучу стадію, я знову звертаюся до вас з оцими важливими словами.

Вірною долею з падінням переселі 1939 року Польщі було пізнати й нам, українцям в Пелісії, що таке більшовизм. Відкрились тоді очі на страхиття більшовицько-жидівського паганства навіть у вас, українцях з тих, що за Польщі сиділи по тюрмах за «контрреволюцію». З надією і баганням люди стали дивитись на Захід, звідкіль очікуючи визволення. Провидячи Бже зміцнерділось над нами і братами нашими, що мучились і вмирали в більшовицькому пеклі в Східній Україні понад 20 років, та послало нам визволення. Була тоді, пригадайте, велика радість, була свідомість величчости історичного моменту в житті нашого народу.

Та боротьба з більшовиками, відкинутими було далеко на Схід, виявилась не так легкою, як здавалось то на початку. Жиде-комуністи, піднесені збройною жидівською диктатурєю Америки і Англії, та тримаючи в цупких руках стероризовані протягом 25 років народи ССРСР, здійняють ці маси народів в оборотній бої за панування над світом жидо-комуністи.

Боротьба на збройний фронт іде впері з всіма іншими засобами боротьби, в яких не перебірають більшовики. Цілому світові, напр., відомо, як переслідувано і нищено Церкву і релігію в ССРСР, скільки архієпископів і пастирів замучено в холодних підвальних лісах, в підв'язних стінах Кавказстану, по тюрмах і катівнях чекістських. А сьогодні жидо-комуністична пропаганда теж на цілий світ кричить про свободу церкви і релігії у більшовиків і розкидає летючки з гаслами патріотичними, підписані московським ммур. Сергієм, мітвським митр. Николоєм, старообрядцеским архієп. Іринархом.

Особливо ж правде жидо-комуністична пропаганда в заплілі, на широких теренах звільнених від більшовицького владу. Мета її — повна дезорганізація господарського і

суспільного життя в заплілі. Кожний розуміє, що значить така дезорганізація заплілі для збройного фронту боротьби. І тому в цій заплілій роботі теж використовуються всі засоби. Спеціально залишені червоними при відступі комуністи, перекинені через фронт диверсанти, місцеві елементи, ворожі німецькому та українському народам, творили і творять банди, що вели свою вишівну роботу в заплілі, грабуючи водночас та вбиваючи мирне населення. Але ж коли цей червоний бандитизм на наших землях не давав сподіваних більшовиками наслідків, жидо-комуністична пропаганда вдалася до інших засобів. Коли можна в боротьбі з християнським цивілізованим світом теж прикинутись релігійними, прикритись ім'ям «святої Русі», виділяти на захист жидо-комуністичного св. Олександра Невського, Дмитрія Донського і т. д., то чому не оправувати, не завербувати на допомогу і службу собі український націоналізм.

Правда, що не так давно братські могилы тисяч замордованих більшовиками української молоді по тюрмах Західної України у червні 1941 року, ще плачуть-ридають по своїх дітях матері, ще серце болить не в одній родині при згадці про муки близьких, вивезених більшовиками на далеку, холодну і голодну чужину. Але ж час бере своє, події б'жучого життя будять нові настрєі, війна, а ще така

велетенська, як нинішня, має свої суворі закони, вимагає від усіх жертв в тій чи іншій формі, відсуває на майбутній час, хоч би й важливіх в житті народу питань...

Таке положення серед людей, що не задивляються далеко вперед, особливо ж гарячої молоді, викликає часто настрої незадоволення, нестриманости. І ось з таких настроїв користає ворожа нашому народові пропаганда, що підсилює, нашітує, перебільшує, залякує, розпалює... же не нашу молоді, під маскою націоналістичної боротьби, у лісі, де вже переходяться більшовицькі банди.

Улюблені мої діти! У цій велетенській страшній боротьбі, що йде зараз на наших землях поміж німецькою та союзними з нею арміями та жадним безбожним, нелюдським більшовизмом можна бути тільки по одній, або по другій стороні. Виявлено якебудь інше становище. Коли б «націоналісти», спровоковані сприятком більшовицькою пропагандою, думали, що вони проти більшовиків, то було б це гіршею несправдлою, бо ж вселеній, хто дезорганізує життя в заплілі, утруднює боротьбу з більшовиками, тим самим помагає більшовикам і стає по їхньому боці. Мобілізація всіх протибільшовицьких сил на боротьбу з більшовизмом — то є завдання наше, бо від перемоги над жидо-комунізмом, залежить життя чи не життя українському народові.

Хто думав би інакше, нехай знає, що оповідають вітязі з місцевостей, опущених німцями, і зайнятих знову більшовиками. Оповідають про страшний терор єнкаведистів. Тому по дикому полю, яке залишає війна, потяглись в області Дова і Дівця, по розмитих дорогах, мази людей слідом за німецькою армією на Захід. Вони біжать, як від чуми, від тої армії, в рядах якої б'ються і гинуть їхні батьки, чоловіки, брати. Чому? Бо знають, що слідом за цією армією йде, під проводом жидо-комуністів, НКВД.

Чи хочете свій край обернути в дике поле, анархію в заплілі, торуючи дорогу більшовикам на Захід? Чи вже не уявляєте собі мстивого і залюченого в своїй помсті жидівства, що так винищило наш народ за 20 років свого панування на Великій Україні і почало було нищити його на Зхідній Україні? Чи ж дійсно маєте протиприводе бажання нищення свого народу?

Ні, того бути не може. Є то заслуження розуму, отуманеного проповідними сніпками. «А коли спійний веде слінного, — сказав Христос, — то обидва паду в яму». (Мат. XV. 14). А ще більше ширення анархії в заплілі є комуністичною роботою. І те, що про свій час казав св. апостол, цілком відкопється до нашого часу: «Багато є неохочірваних пустословів і обманців, особливо ж з поперед обрїзаних, — таким треба згизвати уста; вони втягають

в розпусту цілі доми, навчаючи, чого не треба, для одного зиску». (Гат. I. 10.).

Єдисть проти більшовицького фронту на всіх ділянках життя, зв'язаного з боротьбою двох світів, є невідкладною вимогою часу. Всяка відмова у допомозі тій силі, що збройно бореться з більшовизмом, вже є допомогою силі більшовицькій. І коли наші люди, вірячи тільки тому, що недоброчини кажуть про роботу в Німеччині, тікають від вербувочних комісій, то в Кремлі у Москві цтаряють руки від задоволення при вістках про такий саботаж. Віському на полях боїв нині перемагає тільки з допомогою робітників. Тому робітничі при верстаті так само потрібні, як воєк на фронті, і боїве завдання його у боротьбі з більшовизмом так само почесне, як і воєва. То коли українці, як нація, зачислять себе до протибільшовицького фронту, не може бути такого безоглядного ставлення до вїзду на роботи в Німеччину. Чи хотів би хто, щоб він сам, як і діти його, помагали на лісорозробки у далекій тайзі Сибіру або Архангельська? А це станеться, коли б, не допусти Боже, переміг більшовизм.

Улюблені мої діти! У цей надзвичайно відповідальний історичний момент, коли важиться доля народів, доля цивілізації, кличу я вас схематуватись, як дається звести облудними словами, мудро розважити над положенням нашого народу. Кличу я вас, діти мої, зрозуміти, що на всі потрібні піди нас жертви певних віди, аби переможені був страшний для нас і всього людства більшовизм. А тому не пасивне заховання, не ширення, страшно подумати, анархії в суспільному і господарському житті, а повиз активна допомога на всіх ділянках німецькій владі є нашим обов'язком і для самозбереження народу, і для кращого майбутнього нас, як нації та цілому цивілізованого людства. Кличу я вас, батьки і матері, в цих думках і намірах і ділах наставляйте синів і доньок своїх. Кличу я вас, юнаки, не давайте голосу часом подраженного серця оволадати вам, керуйте голосом вищого розуму про майбутнє нашого народу, досвідчуєте тих, що вам нашіптують або приказують, — чти від Бога вони, бо багато лжепророків вийшло в світ». (І Іоан. IV. 1).

Всечасне духовенство кличу безбоязно вияснювати настві надзвичайну повагу хвилі та впливати на неї своїм авторитетом пастирським... Господи! Спаси народ Твій і благослови насліддя Твоє... Полікарп. Дано в Богородченському м. Луцьку на Волині. Року Божого 1943, м. березня 25 дня.

Хто відмовляється від роботи, той служить більшовизмові. Він — саботажник відносно життя своєї родини і не хоче життя, а хоче знищення.

Від колгоспного невільника до вільного хазяїна

Рівне. Сьогодні ще трудно підвести загальні підсумки наслідків та впливів нового земельного ладу на сільське господарство. Але все ж таки можна сміло сказати, що новий земельний лад, це революційна, величезна розмірів акція, яка стала історичною дійсністю нового порядку.

Український селянин — колишній невільник — мертва частина більшовицької колгоспної машини, став на основі нового земельного ладу думачим, з заважтям та почуттям обов'язку працюючим хліборобом. Він розвиває тепер свою ініціативу, припавши цілою своєю істотою до землі, яка його годувє.

Він, звільнений від колгоспної панщини, несе сьогодні на собі відповідальність за ту землю, якою його наділено. Це робить український селянин з радіщами в серці, бо за

землею тужив він і чекав понад 20 літ.

І ось він, колишній закорторжений колгоспник, що ще недавно мусів принести всі свої сили в жертву молохові світової революції, працює сьогодні для майбутности свого села та своєї родини. Він тепер знає, що зусилля його не підує на марне, не проковтнуть їх інтереси третього інтернаціоналу, вони припадають, як спадщина роботящих рук, його дітям.

Провести у воєнний час у життя нову земельну реформу, це праця величезних розмірів. Тому перетворення громадських господарств у хліборобські спілки відбувається повільно, але безперервною ходою. Для прикладу згадаймо хочби столипінську земельну реформу, що відбувалась від 1906 до 1915 р. Тоді, отже за десять років мирного часу, було наді-

лено землею тільки 24 відсотки селян, то що говорити про теперішню акцію, коли за 9 місяців після проголошення земельної реформи, в час небувалої ще війни, наділено землею для індивідуального користування сотні тисяч українських селян? Чи це не колосальне зусилля?

Тільки після війни зуміє українське селянство оцінити ту велику працю, що її виконують тепер при подлілі землі. Адже кожному зрозуміло, що в часі такого величезного змагання найважливіше те, щоб перш за все знищити більшовиків, щоб вони і їхні колгоспи вже ніколи не вернулись до нас... Зате після війни відчує український селянин наслідки нової земельної ладу: з невільника-колгоспника стане він вільним хазяїном на приділеній йому землі.